

Водятъ ли се сражения, или пъкъ нашитѣ войски, настани въ завзетитѣ окопи, все още слушатъ нѣмцитѣ, които не позволяватъ да се резваля старото приятелство съ гърцитѣ? Може би, страхува се Кайзера за своя зетъ Кралъ Константинъ. . . Ако стигнатъ българитѣ до Солунъ, той ще трѣбва да остане въ предѣлитѣ на България. . . Ахъ, каква ужасна каша е политиката!

15 Мартъ.

Наново болницата е пълна съ болни и ранени. Какво ще правимъ, ако все така идатъ на тълпи на тълпи. Скоро цѣлата армия ще бжде болна и изтощена. Какво правятъ тия, които се ужъ грижатъ за нея?! Нали взиматъ хранитѣ отъ хамбаритѣ за войницитѣ? Защо не сж ги облѣкли? Защо сж ги оставили голи, окъсани, дрипитѣ имъ сж складове за въшки. Могатъ ли тия нещастници да бранятъ родината въ такова тежко положение. Безгрижието за тѣхъ ще убие въ душитѣ имъ желанието да се жертвуватъ за благо на другитѣ. . . Ахъ, не виждатъ ли всичко това управницитѣ?! Защо сж оставени клетитѣ войници и офицери да мизерствуватъ и да се поболяватъ. Сега не трѣбва да се партизанствува, а да се взематъ сериозни грижи за армията.

Сърдцето ми се свива. Душата си усѣщамъ да ме преболява отъ мъка, като гледамъ тия снажни войници оклюхнали като осланени цвѣтя. Тѣпитѣ погледи говорятъ за много голѣма мъка набрана въ тѣхнитѣ души и жалко е, че никой не е се доближилъ до тѣхъ, за да изтрие сълзитѣ имъ. А една добра дума е бодростъ и самопожертвуване.

Азъ ги следя съ затаенъ дѣхъ. Тѣ още не могатъ да разбератъ, нито своето положение, нито това на родината; тѣ още все продължаватъ да изпълняватъ своятъ дългъ и ще го изпълняватъ, обаче до кога?

Държавата ни не е била готова за война. Защо тогава воюваме? Защо сж тия нови мъки и терзания, защо черни забрадки ще покриватъ главитѣ на майкитѣ?

Нѣмамъ сили, нито пъкъ желание да говоря съ тѣхъ. Тѣ се мъчатъ да разговарятъ, но тѣхнитѣ въпроси, като че ли сж изпълнени съ страхъ и съ недовѣрие.